

เอ็กซ์ไฟล์เดือนมิถุนายน ๒๕๕๑

Antonov ราชินีแห่งความฝัน และโลกใบนี้

มีลูกศิษย์ถามผมทาง E-mail ว่าอากาศยาน Antonov เหตุใดจึงไปจอดอยู่ใน อุเครน (Ukraine) ตอบว่า เพราะฐานการผลิต หรือที่ตั้งโรงงาน อยู่ที่นั่น Antonov ASTC Tupolev Street 1 252062 Kiev Ukraine Phone: 38-044/443-0209 Fax: 38-044/442-7098 <http://www.aviation.ru/An/>

ลองอ่านประวัติ และผลงานย่อ ๆ ของ แอนโทนอนอฟ โอเล็ก คอนสแตนตินโนวิช จะพบว่า มนุษย์คนนี้มี ความสามารถเกินคน และสามารถสร้างอากาศยานหลายแบบ หลายรุ่น ที่เป็นราชินีแห่งความฝัน และราชินีแห่ง น่านฟ้าของโลกใบนี้ โดยเฉพาะอากาศยาน Antonov 124 Ruslan ราชินีแห่งอากาศยานขนส่ง ที่มาเยือนเมืองไทย อยู่ทุกบ่อ เพราะสินค้าชิ้นใหญ่ ๆ และน้ำหนักมาก ๆ โลกต้องพึ่งพาเธออยู่แล้ว

Antonov Oleg Konstantinovich (1906-1984)

A designer named Antonov, Oleg Constantinovitch, academician, one of the founders of the soviet gliderism. In early years designed gliders OKA-1, -2, -3, Standart-1 and -2, City of Lenin. Upon graduation from Leningrad Polytechnic in 1930, he was the chief of glider KB of Osavaichim in Moscow, during 1933 - 1938 he worked as designer at glider factory in Tushino and he had designed more than 30 types of gliders, including UPAR, Us-1, Us-4, BS-3, -4, -5, Rot-Front-1 through -7, IP, RE, M, BA-1. In 1938-40 he worked in Yakovlev OKB, during 1940 - 1941 at Krasniy Letchik aircraft factory on design of light transport aircraft, later supervised its introduction into series at Kaunas aircraft plant and supervised production of transport glider A-7. During 1943 - 1946 he was the first deputy of Yakovlev OKB and in 1945 he was the chief of the Novosibirsk branch of OKB. In 1946 he was chief designer of freshly established OKB transferred in 1952 to Kiev. During 1967-1984 he worked as the designer general. Under his leadership military transport a/c An-8, An-12, An-22, An-26, An-32, An-72, An-124, multipurpose STOL An-2, An-14, An-28 and passenger An-10, An-24, all metal gliders An-11, An-13, An-15 and hang-gliders Slavutich were designed.

อากาศยานAntonov

124 Ruslan อากาศยานยักษ์ใหญ่ สังเกตฐานล้อหน้า มีสองเพลลา เพลละสองล้อรวมสี่ล้อ ส่วนฐานล้อหลัก มีล้อ สองแถว เรียกว่าแถวละหกเพลลา เพลละสองล้อ รวมก็ ๒๔ ล้อ

อากาศยานที่ใหญ่ที่สุด

ในโลก น่าจะเป็นลำนี้ An-225 Mriya (ว่ากันว่า Mriya แปลว่า ฝัน หรือความฝัน) เป็นอากาศยาน หกเครื่องยนต์ไอพ่น มีกำลังมหาศาลที่สามารถทำน้ำหนักขณะบินขึ้น (Max Takeoff Weight - MTOW) ได้ราว 1,250,000 ปอนด์ ถือเป็นอากาศยานลำแรกของโลกที่มีน้ำหนักบินขึ้นสูงสุดเกินหนึ่งล้านปอนด์ และสามารถบรรทุกสินค้าได้สูงที่สุดกว่า 500,000 ปอนด์ ความกว้างปลายปีกถึงปลายปีก 85 เมตร

เพราะเธอเหนื่อยล้า จึงต้องจากไป

ผมพบอากาศยาน Boeing 747 สองลำของ Orient Thai Airlines และ One-Two-Go จอดนิ่งที่ท่าอากาศยานพิษณุโลกโยไร่เครื่องยนต์ไอพ่น เข้าใจได้ว่า จอดนานเช่นนี้ คงไม่ใช่แะลงจอดฉุกเฉิน หรือซ่อมแซม แต่เพราะเธอทั้งสองถูกปลดระวางจากฝูงบินหลังจากถูกใช้งานมานานจนเหนื่อยล้า คนรักเครื่องบินเห็นแล้วย่อมรู้สึกเสียดาย ดูภารกิจในอดีตของเธอ

บน Boeing 747-146 HS-

UTD ซ้าย-ที่ท่าอากาศยาน Check Lap Kok (Hong Kong) กลางและขวา ที่ท่าอากาศยานภูเก็ต ล่าง Boeing 747-3B5 HS-UTL ซ้าย-เมื่อครั้งยังเป็นอากาศยานของ Korean Airlines กลาง เป็นอากาศยานของ Karuda Air และขวา เป็นอากาศยานของ Orient Thai Airlines

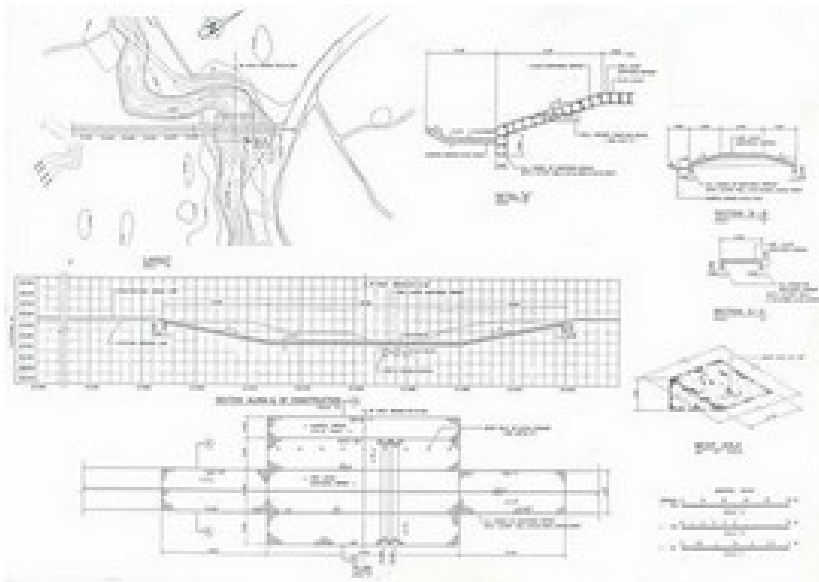
เล่าเรื่อง Irish Bridge

Irish bridge เป็นอาคารระบายน้ำประเภทหนึ่ง ซึ่งคำนวณออกแบบ และใช้งานคล้ายฝายน้ำล้น (Spillway) คือ ขอมให้น้ำไหลบ่าข้ามสันคันทาง หรือถนนได้ แต่จะต้องมีมาตรการป้องกันการกัดเซาะทั้งคันทาง ผิวทาง และลาดคันทาง โดยเฉพาะลาดคันทางด้านท้ายน้ำ Irish bridge เป็นอาคารระบายน้ำที่มักพบกับถนนในชนบท โดยเฉพาะบริเวณที่ต้องใช้คันทางเป็นเสมือนสันฝายกันน้ำ (หรือเป็นเสมือนขอบอ่างเก็บน้ำ) อย่างไรก็ตามเพื่อป้องกันอันตรายอันอาจเกิดแก่ขดยานพาหนะที่สัญจรขณะน้ำไหลบ่าข้ามสันคันทาง หรือถนน ในการคำนวณออกแบบควรกำหนดให้ระดับน้ำสูงสุดเหนือคันทาง (หรือเหนือผิวทาง) ไม่มากจนเกินไป เช่น 0.15-0.20 เมตร (ไม่สูงจน

ทำให้ท่วมล้นยวดยานพาหนะ หรือท่วมเครื่องขนคั้นเสียหาย หรือท่วมเข้าห้องโดยสาร) กระแสน้ำที่ป่าท่วมข้ามคันทางหรือถนนควรมีความเร็วต่ำ ควรติดตั้งอุปกรณ์ควบคุมจราจรที่จำเป็น เช่น ป้ายเตือน ราวกันตก

ทั้งสามรูปเป็น Irish Bridge บนทางล้าลองที่อำเภอตากลิ จังหวัดนครสวรรค์ รูปซ้ายมือผมถ่ายเองเมื่อราวสองปีที่ผ่านมา อีกสองรูปลูกศิษย์ (พงษ์พันธ์ ลิ้มปอนันตชัย) ถ่ายส่งให้คราวเดียวกับที่ถ่ายรูปสะพานบ้านลาด ลพบุรี Irish Bridgeแบบนี้ พบได้บนสายทางล้าลองซึ่งสมัยก่อนเรียกว่า ถนนร.พ.ช หรือถนน ส.ป.ก เหตุเพราะเป็นอาคารระบายน้ำที่เอนกประสงค์ ราคาค่อนข้างถูก ผมว่าอายุใช้งานนานกว่า ๒๑ ปีแล้ว ก็ยังอยู่ในสภาพดี หากบำรุงรักษาอยู่เสมอก็จะใช้ได้อีกนาน

แบบขยาย (Site plan)

และรายละเอียด (Details) Irish Brideบนทางล้าลอง ส.ป.ก. ในเขตพื้นที่ปฏิรูปที่ดิน จังหวัดสระบุรี ที่ผมออกแบบไว้เมื่อราวปี พ.ศ. ๒๕๓๐ เชื่อว่าวันนั้น ลูกศิษย์ผมหลายคนยังไม่เกิด

สะพานจุลจอมเกล้า

พ.ศ.๒๔๔๕ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดให้ วิศวกรชาวอังกฤษ (มร.กิตตินส์) เลขานุการกรมรถไฟหลวง กรมหลวงดำรงราชานุภาพ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย และพระยาวชิรธรชัย เจ้าเมืองไชยาสำรวจเส้นทางรถไฟสายใต้ โดยกู้เงินจากรัฐบาลสหพันธรัฐมาของอังกฤษ มีมร.กิตตินส์ เป็นผู้อำนวยการสร้าง ตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๔๕๓ จากชุมพรไปนครศรีธรรมราช ต้องข้ามแม่น้ำหลวง ที่ตำบลท่าข้าม เมืองไชยา จึงก่อสร้างสะพานเหล็กทรงโค้งสามช่วง มีทางรถไฟ และทางเท้า ใช้งบประมาณ ๑๔๕,๓๖๔ + ๑๓,๐๐๐ บาท พ.ศ. ๒๔๕๔ สงครามมหาเอเชียบูรพา ทหารญี่ปุ่นยกพลขึ้นบกที่สุราษฎร์ธานี ใช้เชิงสะพานตั้งฐานทัพและเป็นจุดยุทธศาสตร์ลำเลียงพลไปมลายู เพื่อต่อไปยังสิงคโปร์ พ.ศ. ๒๔๘๖ ฝ่ายสัมพันธมิตรได้ทิ้งระเบิดทำลายสะพานแห่งนี้ถึงสอง

ครั้ง โดยครั้งหลังใช้โซ่ผูกร้อยระเบิดเป็นพวงทิ้งทำลายจนสะพานหักลงกลางลำน้ำเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๖ และได้ทำลายบ้านเรือนในตลาดท่าข้ามด้วย เมื่อสงครามสงบ รัฐบาลว่าจ้าง CORMANLONG Co. Ltd. จากอังกฤษซ่อมแซม เปลี่ยนรูปทรงจากทรงเหล็กโค้ง เป็นเหลี่ยมเช่นเดียวกับสะพานพระรามที่ ๖ มีทางรถไฟ ทางเท้า และช่องทางรถยนต์ตรงกลาง ใช้เวลาซ่อมราว ๖ ปี พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน พระราชทานนามให้เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๔๙๔ ว่า “สะพานจุลจอมเกล้า” และทำพิธีเปิดเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๖ รูป (รูปสะพานเก่า เอามาจาก <http://www.takhamcity.go.th>)

ซ้ายไปขวา บนลง

ล่าง ๑ และ ๒ สะพานเดิม ก่อนเสียหายเพราะถูกโจมตีทางอากาศ (ในสงครามโลกครั้งที่ ๒) ๓ และ ๔ ถ่ายโดย โชติกร หังสพฤกษ์ เมื่อครั้งทำงานซ่อมแซมรางรถไฟ และเปลี่ยนหมอนไม้เป็นหมอนคอนกรีตอัดแรงในเส้นทางสายตะวันออกและสายใต้ ซึ่งถ่ายรูปให้ผมใช้สอนหนังสือมากมาย โดยเฉพาะรูปที่ ๔ นั้น เป็นรูปที่ “นอนถ่าย” ข้างไม่หวาดสียวรถไฟจะวิ่งทับ ๕ ถึง ๗ และเมื่อซ่อมแซมใหม่ ก็มีสภาพดังปัจจุบัน และเหมือนสะพานพระรามที่ ๖ เพราะเป็นผลงานของบริษัทเดียวกัน (ทั้งสามรูปถ่ายโดย อนันตศักดิ์ ประภัสสร) สังเกตสะพานเป็นแบบ Through Truss วางบนแท่นตอม่อ ซึ่งเป็นแฉกค้ำกำแพง ค๘ และ ๙ สะพานจุลจอมเกล้า ๒ เป็นสะพานคอนกรีตอัดแรง รูปหน้าตัดตัวไอ ขยายความลึก (Haunch) วางบนคานขวาง ตอม่อ ๒ ถึง ๔ ดัน บนฐานรากร่วม ทั้งสองรูปถ่ายโดย อนันตศักดิ์ ประภัสสร)

ปราสาทศรีขรภูมิ

บนทางหลวง ๒๒๖ จากศรีสะเกษ มุ่งสุรินทร์ จะผ่านย่านชุมชนที่เรียงรายกันไม่ไกลไม่ไกล (๑๐ ถึง ๓๐ กิโลเมตร) ที่หมายสำคัญคือ อุทุมพรพิสัย (ห่างจากศรีสะเกษ ๒๕ กิโลเมตร) ห้วยทับทัน (๑๕ กิโลเมตร) และศรีขรภูมิ (๑๐ กิโลเมตร) ทำให้การเดินทางบนทางหลวงสายนี้ อุ่นใจ แม้ขับรถคนเดียว ทั้งกลางวัน หรือกลางคืน และเป็นทางหลวงที่มีเพียงสองช่องทาง (รถสวนกัน) แต่ทางดีมาก และอีกไม่นานก็คงกลายเป็นสี่ช่องทาง หลายอย่างอาจดีขึ้น แต่มนต์เสน่ห์ของเส้นทางคงหมดไป บนเส้นทางสายนี้ มีสะพานรถไฟที่สำคัญสามแห่ง ซึ่งคนรักสะพานรู้จักดี คือสะพานที่ห้วยชะยุ้ง เมื่อเข้าเขตอุบลราชธานี สะพานห้วยสำราญ ที่ศรีสะเกษ และสะพานห้วยทับ

พื้นที่ระหว่างเขตจังหวัดศรีสะเกษ และสุรินทร์ สะพานทั้งสามแห่งเป็น โครงยก (Plane truss) หรือ Through truss ประกอบกัน (ไว้ค่อยดูรูป)

ปราสาทศรีขรภูมิ หรือปราสาทหินบ้านระแงง ตั้งอยู่ในตัวอำเภอศรีขรภูมิ ชื่อเรียกว่าปราสาทหินบ้านระแงง เพราะตั้งอยู่ในเขตบ้านระแงง (ปัจจุบันเรียก บ้านปราสาท) เป็นปราสาทขนาดย่อม สันนิษฐานว่าสร้างในราว กลางพุทธศตวรรษที่ ๑๗ ภายใต้อิทธิพลของศาสนาพราหมณ์ลัทธิไศวนิกาย (เป็นลัทธิซึ่งบูชาพระศิวะ) ตัวปราสาทก่อด้วยอิฐไม่ถือปูน ๕ หลัง โดยปราสาททั้งสี่หลังรายรอบปราสาทประธานอยู่ตรงกลาง (Quincunx) เปรียบเสมือนเขาพระสุเมรุ ที่สถิตย์ของเทพสูงสุดตามความเชื่อของศาสนาฮินดู ซึ่งเป็นเทคนิคการสร้างที่ใช้กับปราสาทสำคัญ อาทิ นครวัด เท่านั้นบนฐานหินแลงเดียวกัน ขนาด ๒๕ x ๒๖ เมตร สูงราว ๑.๕๐ เมตร มีคูน้ำขนาด ๑๑ x ๑๒๕ เมตร โอบเกือบจะรอบ เว้นก็แต่ทางเข้าด้านหน้า (ทิศตะวันออก) ถัดจากคูน้ำก็เกือบจะเป็นแนวรั้ว ปราสาทแต่ละหลัง ยังมีฐานก่อสูงขึ้นจากฐานร่วมอีกด้วย ทับหลังเหนือกรอบประตูปราสาทหลังประธานสลักเป็นภาพพระศิวะนาฏราชสิบกร(แปลตามศัพท์ว่าพระศิวะกำลังใช้แขนทั้งสิบรำรำ) อยู่เหนือเกียรติ मुखภายใต้วงโค้ง หรือขดพวงมลัย มีรูปสลักพระกณेश্বর พระพรหมสี่พักตร์ พระนารายณ์สี่กร พระนางอุมา บริเวณเชิงเสาประดับผนังที่กรอบประตูด้านหน้า สลักเป็นรูปนางอัปสรยืนถือดอกบัวและรูปทวารบาลยืนกุมกระบอง ถือได้ว่า ปราสาทศรีขรภูมิ เป็นหนึ่งในสองปราสาทในเมืองไทย ที่มีรูปสลักนางอัปสร (อีกแห่งหนึ่งน่าจะเป็นปราสาทพนมวัน หรือปราสาทเมืองแขก แห่งใดแห่งหนึ่ง แหละครับ ขอบอกก็ยังไม่จำ) ต่อมามีการบูรณะส่วนยอดของปราสาทหลังด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ ในราวพุทธศตวรรษที่ ๒๒ (คล้ายศิลปะล้านช้าง) ลักษณะเป็นคล้ายดอกบัวซ้อนกันเป็นชั้น ๆ ดังความปรากฏในจารึกอักษรธรรม (เพราะระบุแบบต่อเติมเสริมแต่งนี้เอง ทำให้ปราสาทศรีขรภูมิ ค่อยคุณค่า และน่าเสียดายในความรู้สึกของนักโบราณคดีบางท่าน) ปราสาทแห่งนี้ พื้นฟูบูรณะแล้ว จึงดูสวยงามสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อยดี ค่าเข้าชม ๑๐ บาท เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลน้ำใจงดงาม ทำงานอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย ทั้งที่อากาศร้อนอบอ้าวในบ่ายวันเสาร์ ผมจอดแวนดู และถ่ายรูปในบ่ายวันที่ขับรถจากกรุงเทพมหานครมุ่งอุบลราชธานี (ดูรูป)

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง

๑ จากประตูทางเข้าทิศตะวันออก และเห็นปราสาทห้าหลังบนฐานร่วม หรือฐานเดียวกัน ภูมิทัศน์เขียวชะอุ่มสวยงาม ๒ จากประตูทางเข้า ด้านขวามือ ได้ร่มไม้ มีชิ้นส่วนปราสาท ซึ่งวางเรียงรายอย่างมีระเบียบ เป็นกลีบ

ขนุน และส่วนยอด ที่เป็นฐานกลีบบัวซ้อนลดหลั่นกัน เข้าใจว่า ผู้บูรณะจะทราบว่าได้เคยอยู่ตรงไหน แต่คงไม่ต้องการที่จะเสริมเติมแต่งตัวปราสาท แล้วนำชิ้นส่วนเหล่านี้กลับขึ้นไปวาง ซึ่งอาจเป็นการทำให้รู้สึกว่าคุณค่าปราสาทด้อยลง จึงวางไว้ให้ผู้ชมนึกปะติดปะต่อกันเอง ๓ บันไดทางขึ้น ตรงกับปรำงค์ประธาน ๔ สระน้ำ ถ่ายจากด้านหลังหันไปทางทิศเหนือ ๕ ฐานแผ่ร่วมของปราสาททั้งห้าหลัง แต่งหินแลงเป็นกลีบบัวคว่ำบัวหงาย ๖ ฐานย่อมุมของปราสาท ซึ่งก่อนบนฐานร่วมอีกชั้นหนึ่ง ๗ ปราสาทหลังเล็กด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ สังเกตดูส่วนยอดที่ถูกสร้างต่อเติม (น่าจะเป็นในพุทธศตวรรษที่ ๒๒ ตามป้ายข้อมูล) ๘ หน้าบัน ร่องรอยก่ออิฐไม่ถือปูน คงมีการแทรกอิฐใหม่แทนที่ของเดิม ที่ชำรุดสูญหาย แต่ให้ผู้ชม หรือคนรุ่นหลังคิดว่า เป็นของที่ทำขึ้นใหม่ เพื่อให้ตัวปราสาท หรือ โครงสร้างสมบูรณ์คงสภาพอยู่ได้ และ ๙ ทับหลังคิวนาฏราชสิบกกร และท่อน หรือขกพวงมาลัย

พิสูจน์คน พิสูจน์รถ (๓)

ขออนุญาตสรุปรายงานการเดินทางขาขึ้น กรุงเทพฯ - อุบลราชธานี ตอนสุดท้าย ไว้เดือนความทรงจำ ด้วยภาพประกอบคำอธิบาย

ซ้ายไปขวา บนลง

ล่าง ๑ ออกจากกรุงเทพฯ เข้า ๑๘.๐๐ น โดยมีรถลูกศิษย์ (พงษ์พันธ์ ลิ้มปอนันตชัย) ขับตาม เป็นปีที่สอง ปีนี้เอ๊ยไปคนเดียว เพราะตั้งใจจะแวะเยี่ยมและพักที่บ้านเพื่อนเก่าที่สุรินทร์สักคืน ก่อนกลับ รูปนี้ถ่ายเมื่อพ้นวังน้อย มุ่งสระบุรี ๒ สระบุรี ๓ ออกจากสระบุรี มุ่งปากช่อง มวกเหล็ก ลำตะคอง และสีคิ้ว ๔ ป้ายโฆษณาอันใหญ่ ๆ นี้เปรียบเสมือน Land mark ที่บอกว่าเข้าเขตจังหวัดนครราชสีมา ๕ ถึง ๖ ช่วงขึ้นเขา สู่อำเภอลำตะคอง ๗ ปีนี้น้ำในลำตะคองบริบูรณ์ดี ไม่แห้งขอดน่าใจหายเหมือนเมื่อสองปีที่แล้ว ๘ ถึง ๑๑ จากต่างระดับสีคิ้ว ผมมุ่งใช้เส้นทางหมายเลข ๒๔ (โชคชัยเดชอุดม) ซึ่งจะต้องผ่านอำเภอปักธงชัย (แวะพักรถ กินข้าวเที่ยง กาแฟ และเติมน้ำมัน) ผ่านบุรีรัมย์ที่อำเภอหนองกี่ และเฉลิมพระเกียรติ (แยกไปพนมรุ้ง) ผ่านอำเภอปราสาท แล้ววกกลับเข้าสู่สุรินทร์เพื่อส่งเอ๊ย ก่อนใช้เส้นทาง ๒๒๖ ไปศรีสะเกษ และอุบลราชธานี ๑๔ จากสุรินทร์ผมจอดรถ เพื่อพักรถ และแวะดูปราสาทศิขรภูมิ ๑๕ ระหว่างสุรินทร์-ศรีสะเกษ น่าจะเป็นช่วงห้วยทับทัน หรืออุทุมพรพิสัย สังเกตสองข้างทางมีน้ำ ไม่แห้งแล้ง บ่ายคล้อยมีเมฆฝนกระจาย อากาศเย็นลง และสบายขึ้น ระหว่างนี้ ผมแวะพักถ่ายรูปปราสาทสระ

กำแพงใหญ่ ที่อำเภอทุมพฤษี และปราสาทสระกำแพงเล็ก (ไว้ดูรูปตอนต่อไป) ๑๖ รูปสุดท้ายที่ห้วยชะยุ้ง ห่างจากตัวเมืองอุบลราชธานีราว ๑๐ กิโลเมตรเศษ ผมเก็บกล้องและขับรถต่อจนถึงบ้าน

โรงเรียนบ้านโนนเพ็ก

๒๑-๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๑

คณะวิศวกรรมศาสตร์ ม.อบ โดยอาจารย์ที่ปรึกษาและนักศึกษาชุมนุมไอที บริการวิชาการโดยส่งคณาจารย์และนักศึกษาเป็นวิทยากร อบรมนักเรียน และบุคลากร โรงเรียนบ้านโนนเพ็ก เพื่อพัฒนาการใช้คอมพิวเตอร์ ณ โรงเรียนบ้านโนนเพ็ก อำเภอพยุห์ จังหวัดศรีสะเกษ ผมเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาชุมนุมดังกล่าว ดังนั้น นักศึกษาจึงถ่ายรูปกิจกรรมมาให้ มีของแถมในแผ่นซีดี เป็นภาพบรรยากาศโรงเรียน และชีวิตชนบท ผมชอบเพราะดูแล้วอยากไปอยู่บ้านนอกซ้ำภาพกิจกรรมอบรมเด็กนักเรียน ขาว นักศึกษาสมาชิกชุมนุม และอาจารย์โรงเรียนบ้านโนนเพ็ก ถ่ายรูปเป็นที่ระลึกภายหลังเสร็จสิ้นกิจกรรม

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ ท้อง

นากับบ้านคน ๒ ไร่กว่า ๓ ลอมฟาง ๔ ปลายโรงเรียน ๕ เรือกสวนใกล้บ้าน และท้องนา ๖ (รูปตั้ง) อาคารเรียน ๗ ถ่ายจากนอกรั้วโรงเรียน และ ๘ อาคารกิจกรรม

แก้ตำรา

ภาคเรียนที่ผ่านมา ผมแก้ไขตำราวิศวกรรมทาง ทุกบทยแล้วเสร็จ ตั้งใจว่าว่างจะต้องไปนั่งแก้สารบาญ และดัชนีตามหลัง เสร็จแล้วคงใช้ได้หลายปี ปีการศึกษานี้ ผมแก้ไขตำราวิศวกรรมขนส่ง หลังจากที่ได้แก้ไขครั้งก่อนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ แก้ไขทุกบทย และเปลี่ยนไปอีกมาก และอีกวิชาหนึ่งคือการออกแบบอาคาร ซึ่งแก้ไข

ขนานใหญ่ ตั้งใจว่า จบภาคการศึกษา นี้ จะแก้ไขทุกอย่างให้เสร็จในปี นี้ เพื่อว่าอยากพิมพ์ขาย พร้อม ๆ กัน นี้ มีเอกสารหลายรายการ ในหน้า Highway Engineering, Transportation Engineering และ Building Design บนเว็บของ ผม แก้ไขเปลี่ยนแปลง ขอให้ท่านแวะเข้าไปดูบ่อย ๆ โดยเฉพาะการออกแบบอาคาร แก้ไขเพราะมีกฎหมายออกใหม่ และเตรียมไว้สำหรับการจัดบรรยายสัมมนา สัมมนาภาค (เชียงใหม่ ขอนแก่น ระยอง และหาดใหญ่) ของสมาคมวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งผมจะตระเวนบรรยายร่วมกับวิศวกรอาวุโสสองสามท่าน อาทิ อาจารย์ชเนศ วีระศิริ และคุณมนั ศรีเรือนทอง

จดหมายจากลูกศิษย์

เดือนนี้ มีจดหมายจากลูกศิษย์ และคนรู้จัก เพียงฉบับเดียว ไม่มากเช่นเดือนที่แล้ว ขอบคุณที่เขียนไปบอกเล่า หรือเตือนความจำ เพราะจากกันไปหลายปี แต่ยังคงระลึกถึง

Date: Mon, 30 Jun 2008 16:25:33 +0700

สวัสดิศัจะอาจารย์สถาพร สวัสดิศัจะอาจารย์ หนูเป็นลูกศิษย์อาจารย์ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร รุ่นเดียวกับสิริศักดิ์ ที่ตอนนี้ได้ดิบได้ดีเป็นค็อกเตอร์ไปแล้ว เคยเจอเว็บไซต์ของอาจารย์นานมากแล้ว มาเจออีกทีตอนที่หน้าตาเป็นแบบนี้ แล้วได้เข้าไปอ่าน x-file เก่า ๆ ของอาจารย์ รู้สึกภูมิใจคะที่อาจารย์ยังจำหนูได้ (วราภรณ์) ไร่ อ้วน (ผู้หญิง) อีกคนก็ อรวรรณคะ (ตอนนี้เปลี่ยนชื่อเป็น ชนภัครแล้ว) แต่งงานกับอนุชา (ตอนนี้เป็นผู้กอง เปลี่ยนชื่ออีกเหมือนกัน แต่ไม่ทราบว่าเปลี่ยนเป็นอะไร) มีเจ้าตัวน้อยสองคน ผู้หญิงทั้งคู่ หนูอยากได้ที่อยู่ของอาจารย์คะ ทราบจากใน x-file ว่าเดือนกรกฎาคมนี้เป็นเดือนเกิดของอาจารย์ อยากส่งของไปให้คะ หนูอยู่ลพบุรีคะ ถ้าอาจารย์ผ่านมาแถว ๆ ลพบุรี ขอโอกาสให้ลูกศิษย์คนนี้ได้รับใช้บ้างนะคะ เดือนหน้าจะถ่ายรูปสะพานที่ถัดมาจากสะพานที่บ้านลาดลพบุรีมาอีกสองสะพานส่งให้อาจารย์คะ เป็นสะพานแบบที่อาจารย์เคยบอกວ່านับวันจะหาชมได้ยาก เดือนนี้ส่งรูปเจ้าตัวน้อยของหนูกับหมาลาบราดอร์จิ๋ว ๆ ที่เลี้ยงไว้มาให้ชมก่อนคะ รักและเคารพ วราภรณ์ (สุริยัตร์ ไชยจันทร์) กะจูนเทศ kathintade444@yahoo.co.th

สถาพรตอบ ทำไมผมจะจำไม่ได้ วราภรณ์ อรวรรณ สิริศักดิ์ และอนุชา ๆ เป็นลูกศิษย์รุ่นแรกที่ผมลงไปช่วยสอนปฏิบัติการ Concrete Technology ซึ่งเรียนตอนค่ำ จำได้ว่ามีคนในสำเนาฬิกา Timex Indieco เหมือนผมตอนนั้น วราภรณ์ เคยซื้อถุงเท้าขาวยี่ห้อที่ผมใส่ (Lee) ในวันที่ผมไม่มีเวลาไปเดินหาซื้อ (ปัจจุบันไม่มีขายแล้ว) ฯลฯ ผมอาจแก่หรือหมดหวังท้อแท้กับอาชีพครูแล้วก็เป็นที่ได้ จึงเก็บเรื่องเก่า ๆ มาจดจำ และรู้สึกว่ อดีตดีกว่าปัจจุบัน ลูกศิษย์ใดเป็นหนุ่มสาว มีเมียมีตัวกันเกือบหมดแล้ว ไม่รู้ว่าผมยังสนุกตรงไหน หรือบ้ำสอนหนังสืออยู่ได้ แต่ก็นั้นแหละ ชีวิตเหลืออีกไม่นาน จะอยู่จะทำอะไรก็ทน ๆ ไปสักพัก เดียวก็ไปแล้ว อนุชา (ปี) อาจเปลี่ยนชื่อเป็น ชา-ติมา ก็เป็นได้ อ่านดี ๆ อย่าอ่านว่าชาติหมา รูปสะพานที่บ้านลาดถ่ายโดยเอ้ (พงษ์พันธ์) ซึ่งเป็นลูกศิษย์รุ่นสุดท้ายที่ ม.ทม เชื่อไหมว่า จนถึงปัจจุบัน เอ้ก็ยังไปรับส่งผมที่สนามบิน บ้าน และเวลาไปราชการต่างจังหวัด ทั้งที่มีครอบครัว และไปตั้งรกรากที่ลพบุรีแล้ว เอ้ทำงานอยู่ในละแวก ชัยนาท อ่างทองสิงห์บุรี ลพบุรี และไปถึงตากลิ นครสวรรค์ ตั้งใจว่า หลังสอบกลางภาค จะชวนเอ้ และเพื่อน ไปเที่ยววนรายณ์ราชันิเวศน์อีกครั้ง (ดูหอสันติเปาโล และบ้านของเจ้าพระยาวิไชยพันธ์) อยากไปไกลถึงไพศาล ที่นครสวรรค์ เพราะที่นั่นเป็นเมืองเก่าสมัยทวาราวดี หากได้ไป จะแวะเยี่ยม ที่อยู่ผมคือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ๘๕ ถนนสดลมารค์ อำเภอวารินชำราบ ๓๔๑๕๐ หรือ ๑๖๗ ถนนหลวง อำเภอเมืองฯ อุบลราชธานี ๓๔๐๐๐ ส่วนที่กรุงเทพส่งไปก็คงไม่ได้รับ เพราะไม่ค่อยได้อยู่ ขอบคุณและสวัสดิศัครับ

ซ้าย "ลูกสาวตัวเล็ก"

ของวราภรณ์ ขวา หมาลาบราดอร์ ทั้งสองน่าน่ารักพอ ๆ กัน สำหรับรูปหมาลาบราดอร์ ผมเอาทำ Wall paper เพราะสีสวย และรูปหมาอนหลับน่ารักดี คนรักหมาอยู่แล้ว

ปัจฉิมลิขิต

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง

จนถึง ๓ ผมถ่าย รูปตุ๊กตา South Park การ์ตูนอันตราย (มีถ้อยคำรุนแรง และหยาบ จึงห้ามฉายในเมืองไทย) ของสะสม (มีครบ ๗ ตัว ปกติที่ขายทั่ว ๆ ไป มีแค่ ๔ ตัวเป็นของสะสมที่หายากในเมืองไทย) ขวดเครื่องดื่ม รูปภาพของขวัญจากจิตรกรชื่อดัง และเรือใบ ซึ่งอยู่บนตู้ข้างฝา และหลังตู้เย็น ก่อนออกไปกินข้าวมือเที่ยงในบ่ายวันอาทิตย์ ๔ อาหารเช้า เที่ยง เย็น ที่ร้านของโรงแรมใหญ่ย่านราชประสงค์ ผมกิน "ชาเมื่อดูดท้าย" เพื่อระงับอาการเจ็บปวด ก่อนสั่งอาหาร เป็น Sandwich Ham แบบอิตาเลียน กระทะเพาะปลา และกาแฟ เพื่อกินระหว่างพิมพ์อีเมลล์ตอนนี้ ๕ เข้าตัววันจันทร์ ขณะอยู่บนเครื่องบิน มองเห็นอากาศยานของนกแอร์ เธอคือ B737-4H6 HS-DDJ "นกสบาย" นกยูงสีน้ำเงิน และ ๖ ผมพบรูปของตัวเองในเว็บโดยบังเอิญ เป็นรูปถ่ายในคราวไปประชุมสภาคณบดีวิศวกรรมศาสตร์ ที่ชะอำ ซึ่งเล่าให้ฟังเมื่อเดือนที่แล้ว

อีเมลล์ตอนนี้เหนื่อย และรีบเร่ง จึงขอยกหลายเรื่อง เช่น วัดเกษไชโย ไว้ในตอนต่อไป ขอบุคคลที่ยังติดตามอ่านครับ